

Nincs történet (rajtakaptál)

kabai lóránt

A csend olaja

Előbb még türelmesen, majd egyre értetlenebb arccal és zaklatottan lapozom jegyzetfüzetem — keresek egy feljegyzést, több kis tétel volt, és egészen bizonyos, hogy szerepelt benne a „méltatlan” szó is. Nem találok, levonom a konyhafilozófiai konzekvenciát: ha nincs meg ez a feljegyzés, akkor semmi méltatlan sincs. (A *hátsó utast*, akár egy vasgyári pitbullt, időben bekussoltattam, nem is keresem, honnan az ellenfény.)

A számról olvass, artikulálok némán a vastag üvegfalnak, még ha senki nincs is a túloldalán; a valóságos és az elképzelt angyal között megszűnt a különbség (bár az efféle megkülönböztetés is csak az emberek fejében létezik, akik számára a gondolat csupán árnyéka, nem az igazi énje az életnek) — *ahogy az meg van írva*, és az önmagával egyesült angyal ragyogva felemelkedett az égbe.

A jegyzetek olykor kifejezetten kártékonyak (épp úgy, ahogy bizonyos érvek szerint csak a halott művész a jó művész), mert olyankor kellene megállni, amikor nem lehet megállni — *valaki esőjéről* körmölteni például pár jelentéktelen szót, fakuló napokról holmi semmirekellő mondatot —, és valamiképp mégis összeér a végtelenben a *muß* meg a *soll*, nem csak bandzsítok, nem csak a fogam vacog.

„Odi ergo sum” — most kellene undorodnom, hogy mindennek ez a vége, hogy nincs „vége”; „szerintem átló” — diagonál, nincs vége, sem értelme. „Korszellem? Néplélek? Mintha mindkettő itatóspapír lenne...” Hallgassunk zenét. Igen. Köszönöm. Kérem.

„Jöjjön hát a legrosszabb, ha jönnie kell. Jöjjön az űr, és vessen véget a remény önkényuralmának” — ez is *meg van írva*; én pedig már tudom végre a nevemet, [...], ólommérgezés végzett velem, aztán megfagytam, nemrég olvastottak ki a jégből. Színtiszta, színigaz manipuláció minden, és ez a jólfésült, akarnok ólommérgezés megmaradt.

Hűlt idő

Ugyan hogy lehetne valami régit folytatni? *Lehet* egyáltalán *bármit is folytatni*? Vagy csak „újrakezdeni”, horr. dict. „ismételni” lehet? Az ismétlés igazsága bizonyos — azaz ilyenként semmilyen lehetséges helyzetet nem vázol fel.

Mintha egy pontból két ellentétes irányú nyíl indulna ki: semmit nem tudok, ha csak azt tudom, hogy vagy esik az eső, vagy nem esik. Sivatang minden, tűz-, hó- és homokshivatang; nem én voltam, nem én kellettem. Az éjjel például azt álmodtam, hogy volt szerelmem öngyilkosságot kísérelt meg, még mindig eszméletlen, ezt az anyja mondja el nekem, hozzátéve, nagyon reméli, estére meghal, jobb lesz így mindenkinek.

Vajon hogyan kell felvenni újra az élet fonalát, hogyan folytatod tovább, ha a szíved legmélyén már érzed, nincs visszaút, egyirányú zsákutca ez, és a legtöbb dolgot az idő sem képes helyrehozni? Túl mély sebek, túl nagy hatalommal — rozsdamaró se segít ezen.

Nárcisz oszlik, mint a köd — milyen volna most abban kételkedni, hogy két kezem van? Fogyunk telni, az emberek olykor helytelen képet alakítanak ki magukban a *kételyről*; katapult — másfelől pedig a nyelvjátékok idővel változnak.

Mint a felhők. És a por egyre csak kavargó.

eXXX

Ha az első mondat meglenne, minden meglenne — ha megkérnélek, csak csukd be szemed, és bökj rá egy pontra a térképen, vajon hová mutatna

karcsú ujjad? Ráfeszülne a feladatra, a helyszínre, vagy csak könnyeden ejtenéd a papírra, hogy körmöd koppanása is elhalna benne?

A „szex” nyilvánvalóan nem jó szó. Néha kutya a nyúl is, a pszichiáterem szerint meg büntudatfüggő vagyok, bár nem hallott még ilyen szimptomáról. Inkább valami absztrakt vágy, az éjszakai tépelődésben nyilvánul meg; egyszerű, kínlódó álmatlanság.

„Jól elszúrtam, de légy velem, kis szobámban legyél nekem az, akivel majd szemtől szembe fekszünk le a kedvenc helyre, és hadd legyek a te kutyád!” — zümmögi *kutyakirály atyám*; lompos vagyok és lucskos, vágytól girhes, seggem bűdös, orrom taknyos, fogaim közt húscsapat — feltámadni nehéz, kutyából nem lesz lókolbász.

Van, aki szerint jobb vétkezni és szenvedni a büntudattól, mint egyáltalán nem vétkezni — ha a térképet lesodrod az asztalról, egy rovarral ébredek, bennem felejtette fullánkját, semmi, senki nem ment meg életfogyttól, rögeszme-fegyháztól — bíró vagy, ítélsz, előtte ügyész, vádolsz, és persze ügyvéd is; a hely, én, marad, megragadok a térképen.

Vágyaimban súlytalanul lebegő kutya vagyok.

Minden más

Helyezz csak rossz környezetbe, és semmi sem fog úgy működni, ahogy kellene, én magam különösen nem — minden tagom egészségtelennek tűnik fel. Keresgélhetjük, hol sántít a dolog, komámasszony, hol az olló.

Amit ajándéknak tekintek, az valójában egy megoldandó probléma. Amit veszteségnek... nos, alighanem az is. „Egy kiégett, befásult, cinikus vén köcsög” — álldogál pár percig az üres szobában a rizspapír lámpagömb alatt, majd ahogy kintről nevetést hall, érzi: jót tenne egy erős. Gyomrom görcsben, mintha valaki belépett volna mögöttem (*helyettem*), de senki (*senki, de...*).

A hely, ahol éppen vagy, az a te helyed.

Magán kívül

Nincsen bennem mesélőkedv semmi, ahogyan történeteket sem szeretek kitalálni; egyes vélemények szerint a dialógus nem más, mint

„a lefordíthatatlan lefordítása” — eszerint valóban nem látom fától az erdőt, vagy mégiscsak igaznak bizonyulhat, amit a napokban tudtam meg magamról: „nem megkeseredett vagy, hanem gonosz”, és ehhez járulhat még egy apró adalék: „a monitor fölött glóriával lebeg a fejed, néha a glóriát ördögsvark váltják fel, nagyon édes” — hja, képzelem. Bár való igaz, ha gondosan megvizsgáljuk magunkat, igen hamar belátjuk, hogy bensőnk is csupa ellentmondás és rugalmasság. Magamat sem tudnám egyértelműen, megbízhatóan, zavar és félhomály nélkül jellemezni.

— Miért nem tudsz te soha semmi odaillőt mondani, amikor megpillantasz egy lányt? Miféle varázslat bogyozza össze úgy a nyelved, hogy csak és kizárólag ostobaságok hagyják el a szádat, már ha egyáltalán meg bírsz szólni?

— Mindez csak afféle elmebéli nyelvbotlás...

— Van, amit be kell magolni; majd elmagyarázom, hogyan.

— Egy félig megértett titok sokkal ártalmasabb, mint a teljes tudatlanság.

— Még magadra vennéd, ha megbántanálak.

— Ahogy mondod, úrnő. Ülök a hóban egy zsák dión. És kérek, hagyj engem főni a gyűlöletben.

„Itt ül valaki” — ez is milyen haszontalan mondat, kínomban vigyorgok inkább (ezt nézik olykor tévesen sármos mosolynak). Meglehetősen földhözragadt ember vagyok, gyűlölöm azt az embertelen bölcseletet, mely megveti és elnyomja a testet. Ne keményítsük meg szívünket a testi gyönyörök ellen, de ne is zárjuk őket túlságosan szívünkbe. Nem mondom, hogy a lélek tapadjon a gyönyörökhöz, vagy pláne fetrengjen bennük, de simuljon megértően hozzájuk. Ha táncolok, táncolok; ha alszom, alszom; ha iszom, iszom stb. — boldog bosszúbaszást kívánok!

És a bálkirálynő ennyit mond: „szopjál, gecsi!”

Mi sem egyszerűbb

Igen nehéz elmagyarázni valakinek, aki a nagy egészből mit sem látott, sőt szó szerint semmit sem ért. Bár való igaz, minden biznnyal nekem is be kell szereznem egy új szótárt, a lelki nyugalom érdekében — semmi értelme hátrafelé tekintgetni.

Tapasztaltabb és bölcsebb emberek állítják, hogy érdemes egyetlen alapelvből indulni ki. Hallgatok rájuk, s abból az alapelvből indulok ki, hogy minden ember unalmas, akár unatkozik, akár másokat untat.

Valószínűtlen egy románc ez, új perspektívát kapok a bennem érlelődő

akarattól, míg a másikat elkábítja a világ, melynek kicsinyességét egyre világosabban és élesebben látom.

Akik nem unatkoznak, rendszerint épp azok, akiknek ilyen vagy olyan értelemben sok dolguk van a világban — de éppen ezért ők a legunalmasabbak. *Az unalom démoni panteizmus.* Megy az idő, az élet egy nagy folyó — mondják az emberek. Ebből én mit sem veszek észre, az idő megállt, s én vele együtt. Minden terv, melyet készítek, egyenesen visszarepül hozzám, ha köpni akarok, saját arcomba köpök.

— Ne haragudj, kérlek, ha fasz voltam.

— Semmi gond, ez bele volt kalkulálva.

A rossz lelkiismeret mégiscsak képes érdekessé tenni az életet. Mi meg úgyis tudjuk, mi van a hátunk mögött. Kibírjuk egymás nélkül is.

Van egy alapelvem, amiből soha nem indulok ki.

Az út most kezdődik, de az utazásnak már vége

Ha valaha is úgy tűnt, szerettem volna aluljáróból fölélni, nem tudok elgondolni mást, mint egy vidéki állomást.

A tömegközlekedés szempontjából kései, már-már ésszerűtlen időpontban várakozni másfél órát egy kongó, mindössze néhány hasonló helyzetű figurával és pár elmebeteggel párnázott pályaudvaron: nem kispályás feladat. A falon és a padokba vésvé firkák, monogramok, szív és pina és fasz; olaj- vagy szeneskályha jellegzetes szaga, szénpor vagy olajcseppek; nem a vonat visz el, hanem a váróterem, a jármű még és már a helyszínekhez tartozik mint rész és eszköz, az utazás a megelőző várakozásban van, ami meg ez után történik, a koszlott padlót nem érinti (*óra, homok: van, aki nagyon szeretné*), a céltudatosság és a kauzalitás ezt diktálja.

Micsoda útjaim voltak nekem, mennyi ostoba utazás ezen a vonalon, és még számtalan vonalon; egynéhány, nem is tudom, milyen vonaton, ahogy emlékezem.

Egyszer, egy különös december tizedik napján (genyó ősz és tél volt) épphogy elértem a délelőtt tíz óra két perckor induló vonatot kedves városomban, és bár ne értem volna el. A monoton kattogásban és zakatolásban, mint valami pokoli látomás, úgy futott le előttem az előző huszonnégy óra minden történése az alig húszperces út alatt; szörnyű véredek rémlettek föl a koszos ablakon átnézve a köddel borított, havas tájra (*a ködben fekete-fehér kutyák garázdálkodtak*) — megvolt minden, mielőtt meglett volna. Fél órával korábban egy akkorra már egészen elcsendesedett

lakásból igyekeztem szomorúan és szorongva eltűnni, egy nő mellől keltem föl, s azt láttam, hogy az előszobában éjjel levetett bakancsom talpáról leolvadt az összes rátapadt hó; ami pedig távozásom után maradt — csak belebújtattam lábam a bakancsba, és hátrafelé lépdelt ki a lakásból (*ne is lássam a saját halálomat*) —, mindössze néhány vizes cipőnyom befelé, majd két, talp alakú tócsa, de a nyomhagyó nincs sehol, mintha talán nem is lett volna soha.

Máskor meg ugyanebbe a városba igyekeztem (vissza?), személyvonaton zötyögve hallgattam a jó öreg Neil Youngot, a *Dead Man* filmzenéjét, és talán épp magázódva monologizáltam magamnak: *Nézzen ki az ablakon! Nem emlékezteti ez magát arra, mikor hajón utazik, és késő éjszaka, mikor a mennyezetet nézve fekszik, a vízre gondol, ami odakinn van, és azt kérdezi magától: „Hogy lehet az, hogy a táj mozog, ám a csónak... egy helyben áll?”*

Meg voltak persze sötét utazások jócskán: szorongás a kivilágíthatatlan vasúti kocsiban, különös kékségben derengő és kísértetiesen mozgó alakok (*árnyképek?*) között; kényszeresen hallgat(tat)ott zajok (*antitípiák?*) díszletezte mélyrepülés mocskos gyorsvonalakon; holmi ismerősök előli pánikszerű menekülések még kínosabb helyzetekbe; részegen vagy épp emelt gyógyszeradaggal végigaludt utak — minek részletezzem? (Hiába, az ember a mi korunkban már csak egy rakás *voltból* áll.)

Más: tudni kívülről az állomások sorrendjét, álomból felriasztva, holdrakészen, minden egyes részletet a tájból, felismerni az összes kontúrt, melyekhez egyébként közöm alig is van, de mégis. Egy állomás külső vízcsapját látva mindig a fogmosásra gondolni, de már üres zsebvel és semmiféle ölelést nem érezve. Egy csomópontban elgondolkodni a leszállás esélyein, hogy a másik vonalon az eredeti céltól merőben eltérő végállomásra jussak. Ugyanebben a csomópontban belátni, hogy eredeti célom lehet csak az egyetlen végállomás.

Ki küldtél vonat utasának, engedd, már lelkem riadót ne fűjjon; nagyobb csöndben, mint gyertyás fényözönben, csak két szót szóljon: készen állok.

Tanulj úszni

Az egyik pillanatban minden a lehető legnagyobb rendben, a következőben a véred eszik — na, ennyit a lehető legnagyobbbról. Meg arról, hogy vannak pillanatok, melyekért *tényleg* nem érdemes. Nincs is kedvem élni. Igaz, néha szarni sincs, de mindkettőt muszáj. Kicsit úgy érzem magam, mintha tökéletesen eltévedtem volna és segítséget kérnék valakitől, aki azt

mondja, majd ő elvezet, és el is indul velem egy kellemes, fákkal övezett, hosszú, de nyílegyenes úton, ami azonban egyszerre véget ér, s ekkor így szól: „Most már csak a haza vezető utat kell megtalálnod.” Valószínűleg csak a nagyon szerencsétlen embernek van joga ahhoz, hogy másvalakit sajnáljon.

„Tudja, miért vagyok boldog ember? Mert nem kérdezek olyat, amire jobb, ha nem tudom a választ” — mondja az, aki világgá akart menni, aztán maradt csendben itthon. Innentől kezdve neki „tulajdonképpen rutinmunka”; és a pofon: egyszerű. Egy csomó minden van a fejemben, de ugyan minék, ha nem tudok élni vele. Számtalan változatos lehetőség van saját magunkat sajnálni.

— Néha úgy érzem, semmit nem értesz az életből.

— Jó hírem van: nincs jóhírem.

— Nem érdekel a véleményed. Élj sötétségben!

— De ma legalább tényleg beláttam: alighanem valóban autista vagyok.

— Olyan régen láttalak, hogy még a neved is elfelejtettem.

— Néha semmit sem értek az életből.

Én tényleg a tollammal gondolkodom. A fejem mit sem tud arról, amit a kezem csinál, csak később csodálkozik rá a firkára. És talán épp emiatt van, hogy csak félig sikerülten fejezem ki, amit ki akarok, vagy még annyira sem. Ez azért mond valamit: amit írok, sokszor csak *motyogás*. Talán nem kellene olyasmivel foglalkoznom, amit feltehetőleg egyedül én értek. Gyónni már az új élet részeként kell; és semmi sem olyan nehéz, mint nem becsapni magunkat.

Mindenesetre én most megnézem azt a ködöt. Lehet, meg is szúrkálom kicsinyég.

Tanulj úszni, találkozzunk az Arizona-öbölben.

(Dupla vagy) pszeudosemmi

Egy végtelenül szentimentális kép ugrott be, szégyellhetem is magam miatta (talán meg is kellene gyónnom?) — egy összeszoruló szív, valaki a markában tartja, nem közvetlen szívmasszázs, hogy az érintés-szorítás mechanikája bírja újra működésre, hanem a nyers, élő, kemény szívhúsba mélyedő körmök, a facsarás („ha törik, ha szakad — szív”).

Beléptem a helyre, egy csaj, akit régről ismerek, a szeretőm volt, néha még ma is, rögtön észrevett. Citrom és leve a nyálmirigyeknek, elkámpicsorodó arc, kiemelt külső elválasztás, bő víző forrás, de söt lagúna a Rém-fokon —

ide menjél nyaralni, itt légy boldog, ribanc! — mégiscsak „szórakoztató”, amikor a jóból is megárt a rossz.

Tökéletes lassúság: játszom a gondolattal, valami nem hagy nyugodni, de a ribizli mosolygva behúzza a cipzárt és kussol.

De mi a reggel?

Belegondoltam, hogyan ne gondoljak bele (nem leszek *kibaszott mágnes*, amire *úgyis rátalál a szar* — harsonáz ez a mindennapos föltámadás), elutazom a nap végére, ahol az órák darálják húsunk és csontunk — a lélek minden és semmi más. Nem okolok tengert, sem szelet — alkonyati kételyek vetnek csak árnyékot a friss hóba.

Talán egy igazán bölcs szem még a holnapot is ki tudja olvasni a csillagok állásából, de akkor mi értelme az egésznek? Jobb, ha az ember nem tudja előre, mi lesz, az órák pedig vigyázzanak csak magukra.

És mert eddig minden reggel felkelt a nap, semmi bizonyosságunk nincs arra, hogy holnap is fel fog.

Bipoláris realizmus

Alighanem kihívtam magam ellen a sorsot, pedig tudjuk, a pontos fogalmazásnak komoly előnyei vannak. Mondhatjuk: sosem lehet nagy, aki félreismeri önmagát, aki kéklő párát von szeme elé. Egy mégoly kis gondolat is mennyire kitölthet egy életet — és egy rossz mondat csírája *lehet* egy jónak. Mégis nyilvánvalónak tűnik fel számomra: van valami korlátoltság az idealizmusomban. Nincs más, szembenézek a zenével és a végén kifizetem a muzsikust.

Ahogy nem tudok verset írni jó ideje, prózát is csak ennyire, s nem tovább. Ennek is megvannak a szigorúan szabott határai, melyeket éppoly kevésbé vagyok képes átlépni, amint verset írni is impotens lettem. Eszköztáram *így* van felszerelve, és csak ez az eszköztár áll rendelkezésemre. Mintha valaki eldöntötte volna, hogy ebben a játékban a tökéletességnek csak *ezt* a fokát érhetem el, és ezen *túl* semmit. Aki valamilyen *valóban* jelentős munkát végez, meglehet, a lelkében képet alkot magának munkája folytatásáról és következményeiről — álmodozik. De mégiscsak különös volna, ha mindaz valóban az elképzelései szerint alakulna. Hogy még a saját álmainkban se

higgyünk — ez persze ma könnyen megy.

Mivel semmi más dolgom nincs, beengedem a nosztalgiát. Igen, azt az eszelőset.

Kegyelemfutam

Nyilván azért üldöztél el onnan, hogy nyugodtan bepasizhass végre — és ha rosszul sül el, azt is rámenhesd. Világos, hogy azért kellett kérsd, hogy megcsináljam helyetted, ami a te dolgod egyébként. Esetleg kérhetem, hogy a továbbiakban rafináltabb ürügyeket keress? Egyértelmű, hogy én vagyok a barom, amikor te csak úgy, váratlanul és ok nélkül kiakadsz és vagdalkózol. Nem kérdés, hogy a független színházaknak megítélt támogatást nem kell kifizetni, „jobb” helyet is találtak annak a pénznek. Megértem, hogy új vagy a pult mögött, és elvárod, hogy ne szóljak, ha ízesített Finlandiát ütsz a pénztárgépbe, amikor natúr (és akciós) Finlandiát kértem és kaptam. Elfogadom, hogy te is a piacról élsz, és ez azzal kell járjon, hogy rágalmazol. Természetesen én hibáztam, hogy nem tudtam csak úgy elnézni, hogy hívatlanul, de sőt kérve, ne jöjj, mégis jöttél, majd manipulatív és agresszív voltál. Nem kérdőjelezem meg a számítást, még ha idő közben belátom is, hogy a hiányzó ötezerből füvet veszel, jó esetben a dílerrel is megbaszatod magad, miközben én „bántottalak meg” azzal, hogy nem. Igazad van, a táskám azért van nálam, hogy a kocsmában ellophasd. Örülnék, ha egyetértenénk abban, hogy az utolsó kétezeremet macskakajára és -alomra költöm, mert ők fontosak, a többi meg mindegy. Elnézést kérek, hogy (itt) vagyok.

Szomorú, már így is túl hosszú életem során sokszor váraкоztam arra, hogy meglephessek valakit, gonosz vagy dévaj gondolatokat dédelgetve, de ez most más.

Kataton zihálás

Éji bogár vagyok, bolyong bennem fel-alá a fájdalom.

Megállok a dombtetőn, és próbálok nem arra gondolni, amire készülök (miközben akaratlanul is valami korcs büszkeséget vélek érezni). Lépek egyet, a homály megnyugtat kissé, de frissen fagyott szellő vág szájba — először is lélegzethez kell jutnom.

Mit jelent ez a tompa hasogatás a nyakamban? Honnan a kín mindenütt bennem?

Hogy a szenvedésben megszűnik az idő logikája? És a szenvedő nem tud átlépni semmin, nem lát messzebbre, eltűnnek az emberi perspektívák, nem tud logikusan viselkedni, mert szenved?

Miért az ok nélküli elutasítás mindenütt? Mert idióta hajat vágtam magamnak? (Bár megjegyezném, az már az okozat, vagyis nem lehet ok.) Vagy mert összekaszaboltam a mellkasom? (Megjegyzést lásd fentebb.)

Sok szomorúságnak helye nincs, az élet megy tovább? És akik igazi reményre jogosultak, szinte semmit nem veszítettek? Csak vegyüljünk el? Füleljek? A kocsmá az a hely, ahol ingyen adják a titkokat? Könnyű lehet az olyan férgeknek, mint én, még az atomtámadást is túléljük? Én nem én vagyok, te sem vagy ő, ők sem ezek? A kép csak illusztráció? Na, nézzük, mink van? Azt hittem, tiszta sor? Pár éve még éltük az életünket, most meg csak leéljük? És bizony meglehet, én már akkor lemaradtam valamiről? Már az anyámat is én basszam meg, hogy léteztek? Hogy ne kérdezzek faszágokat, hiszen csak az őrültek és elmebajosok hiszik, hogy még nem iramlott el mellettük az élet? Mindössze reményekkel házal a próféta? Megszokásból nincs semmi a helyén? Minden jó, ha vége? Egy vagyok és semmi?

Majd megértem és megtanulom, miért gyűlöl a király.

Magához tér, nem kérdez

Most már olyan bűdös vagyok, hogy felesleges volna megfürdenem. Nem jutottam sokra: bárhogy forogtom is, a történetek velőtrázóan ellenállnak a racionális értelmezésnek, csak a dacos, borotvaéles emlék maradt meg — és az ezt szükségszerűen követő eszelős nosztalgia. (Yoda mester megmondta: „a Jedinek nem szabad semmihez és senkihez kötődnie” — de nem beszélt a lélek örök szomorúságáról. Másfelől pedig a „nem félek” olykor pusztán annyit jelent: „hagyj meghalni”.) Minden, amire valaha vágytam, ott van, azon a helyen. És minden más, amit állítólag meg kellett volna rég tagadnom, csodák, rejtelmek, ábrándok, édes leheletű szellemek — minden, amit a madarak tudnak, amit a szél tud; *minden*, amit valaha tudtunk, de elfelejtettük: minden ott vár. Láttam. És ettől valószínűleg begolyóztam.

Pontosan tudom, hogy sok dologban vétkes vagyok, melyek miatt haragudhatnak rám az emberek, de az utóbbi időben úgy tűnik föl, mindenki téves okból talál engem hibásnak; olyan bűnökkel vádolnak, amelyeket nem követtem el — és amilyeneket még csak ki sem tudok találni. (Masszív

bűntudatfüggőségemet mindenesetre kiválóan táplálják.)

— Gyűlöllek! És az első pasival baszni fogok, aki megkíván! — Csak hányok egyet és kész, mehetsz tovább, a többit szard le. — Innetől kezdve a verekedés egyszerű iparosmunka volna, művészi értéke nulla. A családi fertőzés nem ragályos betegség, a léptek követik az ósapák nyomdokát. Mennyire szeretem a tarkán foltos csikókat! A legeslegjobban a tarkán foltos csikókat!

Meztelen ég

A világon minden játszik: a vér a szerelmes ereiben, a nap a vízen, a zenész a hegedűn.

— Aki szeret, ártatlan; aki szeret, vétkezik. Aki szeret, azé a bánat, mely váratlan érkezik. Aki szeret, lelke vágyát érzi, és vágyakozik teste is. Aki szeret, rögtön érzi: por volt és por lesz megint.

— Mindig ilyen cifrán mondd el, ha be akarod nedvesíteni a pöcsöd?

— Bocsásd meg művemem, térden állva kérek! Bocsásd meg, hogy gyönyörbe vinni szeretnélek!

Az életben minden, ami jó — a szerelem, a természet, a művészet, a tréfálkozás —: játék.

Hanem az alufólia a sapkában tökéletesen felesleges. Mert igaz ugyan, hogy a földönkívüliek a Hold túlsó oldalán állomásoznak, és magát a Holdat használják antennaként az adásukhoz, melyet minden egyes ember fejébe sugároznak, ám nem rádióhullámokon érkeznek a dezinformációk, hanem viszonylag kis energiájú, ám nagy adattartalommal feltöltött neutrínónyalábokon keresztül, s ez ellen nem véd semmi. Illetve egy megoldás adódna ezek — ha nem is visszaverésére, de — elnyelésére, mielőtt behatolnának fejünkbe: élő és hibátlanul funkcionáló agyszövetet kellene fejünkre tekerni, ugyanis e neutrínó-kötegek energiája és spinje úgy van kalibrálva, hogy csak az élő emberi idegszövettel lép kölcsönhatásba — azaz egy másik ember agyvelejét kellene afféle pajzsként felhasználnunk ahhoz, hogy elménket megvédjük a tévképzetek fertőzésétől.

A picsába, az irodalom veszélyes. Számolni szomorúság, baszni bűnbánat.

Igen hamar

Világgá mentem, készültem menni, mintha lenne világ, mintha világgá menni egyszerű volna, „hogy a halál csak amit ő tartozik / és az élet egy bónusz összesen”, mintha akár a lélekvándorlásban hihetnék, hogy az emberi lélek halhatatlan, időben örökké tovább él mindétig, de ez nemhogy nincs garantálva, hanem az is bizonyos, hogy sehogyan sem old meg semmilyen problémát a világgal kapcsolatban — mert milyen a világ? Merőben közömbös, még ha végtelen bonyolult is — tudom, és félek tőle; félek attól, ami van vagy látszik lenni. És nem tudom pontosan, mi az, így nem is érthetem — innen a félelem, melynek neki akarok fejjel rontani, e bonyolultságot és közömbösséget akarom kiismerni a legmélyebb teljességében, akár magam elveszejtése árán, túlhaladva minden határt, s megtudni, mi volna erőm végső pontja, tudnom kell, mire képes egy ember — igazán kíváncsi vagyok arra is, mi lesz velem, ha az én mint olyan már nincs.

Alighanem jó napom volt, amikor az összes festéket lekapartam egy régi üvegfestményemről. Remélem, senki nem ugrik föl mögém a szopórollerre; félek, lobogó hajam lesodorná a véletlen heroldot, noha állítólag mindenkinek van efféle apródja valahol, mint mikor megcsap egy pofon szele, vagy épp vörösre óhajtanám festeni a várost.

Aki bújt, aki nem, nyelek.

Egyél még, igyál még

Igen: ki kell szabadulni a megnyitáselmélet fogságából, és igen: megér egy életet, hogy a tiszteket megkeverjük az alapsoron, és ez legyen inkább a játszma alapja. Az ellenfelünk természetesen a halál (az élet) — és mindenhogyan veszítünk végül: riválisunk úgyis mindig csal, vagy esetleg előfordulhat, hogy nem látjuk át rendesen a szabályokat (melyekbe a „csalás” is bele van foglalva).

És valamit kezdeni kell a venezuelai szappanoperákba illő mondatokkal is. Felejtjük el őket és hallgassunk? Idézzük őket és vállaljuk ezért a kiátkozást? Most úgy teszek, mintha csak a fülem mellett ereszteném el őket.

- Zord a külsőd, de odabent... a lelked mélyén érzélgős vagy. Nyálás!
- Én annyira utálok olvasni, hogy már a *Bibliát* se nyitom ki.
- Akkor fejezzük ezt be. Nincs értelme.

— Kérdezz meg egy nőt, ha ő lenne a helyemben, neki milyen érzés lenne ezt olvasni!

— Bazmeg, az irodalom tényleg veszélyes.

— Itt is befelé fordulás, begombolkozás, elvonatkoztatás jelentkezett...

— Édesem, nekem korán van még ehhez a stílyakáshoz...

— Megbaszol ma?

— *[hosszú, mély hallgatás]*

— Akkor dugok mással, és veled többet nem.

— Manipulálj és zsarolj, bánts és hibáztass minden ok nélkül.

— És az aranyos kis faszom nem kéne?

— Csak elszívjuk, aztán tépünk.

— Hát, ez is egy perspektíva.

— Tök jó, a köszönésen kívül gyakorlatilag meg se kell szólalnom.

— Mert tudjuk, mit kérsz.

— Meg azt is, mennyiből kérek vissza.

Lényeges, hogy legyen szünet a hátrahúzás és az elengedés között.

Ám mivel mindezt kikerülhetetlennek látom, a továbbiakban nem is áll szándékomban többet gondolni rá, mint amennyit érdemel — a partit így is, úgy is végigjátszom.

„...ugyan mivégre”

A pöcsöm vakargatom és az eget bámulom: üdvözítő kombináció. A Hold már rég nem az a bús, érzelgős, öreg barát; a lelkem üres edény, a poézis szétporladhat egy lágy hangtól akár.

Nem tudom, kell-e ezt tudnom, de láss csodát, láss nadrágot — düh és szégyen delejes elegye bennem. És ezzel kész is vagyok, pontosabban részemről vége — tudatom mindig is berzenkedett a befejezés ellen, bármilyen legyen is az.

A levegőbe harapok, akárha fűbe; rágyújtok, iszom, ettől még valamennyire élőlénynek érzem magam. Szánalmas.

Nem elég, ha szép

Áldott, vegyszeres álomból ébresztenek fel agresszíven, és ne legyen szavam se, mert hogy jövök én ahhoz, ugye. Ezt még le is nyelném, akárcsak az előző éjjeli rongálást, ócsárlást, anyázást — ne de hol van a napszemüvegem? Hogy nem tetszik érteni? Temessünk el egy közmondást? Nem tetszik érteni, hogy már meghaltam, hogy hiába mondtam fél éve, hogy „csoda”, amikor semmi csoda sehol igazából? Ezt-azt persze lenyelünk, természetesen, mert hát nem vagyunk mi *jedik* — de mennyit érne meg a válasz? Hogy új szótárt kell beszereznem? És abból azt is megtudom, miért gyűlöl a király kitartóan és szakadatlan?

Elnézem a téren az utolsó kutyasétáltatók távozását, majd arra gondolok kényszeresen, hogy „valami mindig hiányzik”, meg főleg arra, hogy *a kutyát nem lehet becsapni*. A bosszúbaszás *mint olyan* inkább eszembe se jut, mert még azért is engem hibáztatnának... Hát persze hogy én tehetek róla! Én mondtam mindig, hogy a továbbiakban kizárólag csak gyűlöletből lehetünk hajlandók dugni... Aztán csak hánysz egyet és kész. És nem is arról van szó, hogy ezután sem írok rá ama *ismerősre*, hogy leginkább megölném... na nem, semmi ilyesmi. Ásom el magam, domesztikálni képtelenül dühöm, szégyenem. (Igen, mondhatod: szájalmas.)

Hogy „folytatjuk”? Áru!d már el, hol voltál, amikor a szar röpködött itt? De tudod mit? Meséld el! Te hazudsz mindönk közül a legjobban, ha te mondd, mindenki elhiszi; ha csak levegőt veszel, az bizonyosan valaki utolsó lélegzete lesz — jóformán hátat sem fordítottam, máris új barázdát szántottál. (Irigyled inkább minden didergő léptem? De hát ha én valamit nem értek, azt megérteni próbálok, és nem az egyszerű agyammal „megmagyarázni”, és így örült képleteket építeni...) És inkább már bele sem merek gondolni, mi minék az elegye (ahogyan az sem lepne meg, ha ma azért még Tyler Durden is beugrana pár percre).

Elégedettnek *kell* lennem; elégedett vagyok. Nekem mindenem megvan: ég, levegő, idő a felejtésre. Főleg az idő, felejtési például, hogyan gyúrtek teljesen össze. És dehogy vagyok egyedül, itt vannak a macskák is, akik naphosszat a végtelen kedves tüzelős vernyákolásukkal idegesítenek. De még mindig jobb ezt hallani, mint néhány más hangot, mit ma hallottam. És talán mégsem nekem kellene szakemberhez fordulnom a depressziómmal, amivel magamon kívül senkit sem bántok, hanem inkább másoknak a megalomániájukkal, reflektálatlanságukkal és kényszerképzeeteikkel. *Vagy nem, vagy nem tudom*.

Hát temessünk el egy közmondást. Hét éve, 2005-ben ilyenkor konkrétan a *Picasso kalandjait* néztem — és most értem csak *igazán*, mit is jelent a

Boom! Crash! Bang!: itt vagyok benne. Aznap éjjel elkezdtem írni egy verset *Szenteste, egyedül* címmel, melynek majdnem kész fogalmazványa aztán jó ideig várt véglegesítésre és letisztázásra, ám több más hasonló állapotú társával együtt *odalett*: a vincteszterem leégésekor megsemmisült örökre. Így ma már csak (alighanem még mindig abszolút érvényes) utolsó sorára emlékszem — és mely utolsó sor, mivel vers nincs, maga sem létezik ilyenként —, így szól: *Hát hogy a kurvaistenbe' jutok így el az éjféli misére?*

„A mennyiség mint menekülés”

Ez a nap is úgy megy el, mint majdnem minden nap, hogy jobb lenne semmit sem megjegyezni belőle inkább, csak „asszimilálódni”, esetleg még firkálni, legalább az jó, már ha jó, bár sokmindentre nem jó — meglehet, hogy aki túl sokat tud, annak tényleg nehéz *nem* hazudnia, de én tudatlan akarok lenni. Sőt ostoba és végtelenül egyszerű, együgyű ember. Bár néha már azt se tudom, mit akarjak.

Лайф из фак.

Mázsás szürkület

Valahogy túl gyakran érzem azt, lemaradtam valamiről. És nem is arra gondolok most, hogy kissé bosszantónak tűnik föl, ha az egyetlen nyitva tartó kocsmában is köcsög karácsonyi számok szólnak a tévéből, körülbelül kétóránként ismétlődve (valószínűleg ennyi a *Christmas pop* kapacitása).

Szokták mondani, év vége felé összegezni kell. De valamiért azt sem igazán szeretek, éppen úgy vagyok vele, mint a befejezéssel: tudatom erőst berzenkedik ellenük. Az én összegzésem jó esetben is inkább összeszegezés, abban valamivel jobb vagyok talán, egymástól távol eső dolgokat összeereszteni, az új kontextusban merőben más értelmet adni a mondatoknak; semmi új, ez ugyan nem spanyolviasz, csak egyszerű kollázs, amelyben a spanyolcsizma teljesen természetesen kerül a boncasztra (és se varrógép, se esernyő — így szépség se nagyon). És most elmellőzöm a kommunikációs zavarokat („Ráírok — kilép. Ráírok — kilép. ON — OFF. »Örökös itt a lélekjárás...« ON — OFF. »Örökös itt a lélekjárás...« Ráírok — kilép.”); voltaképp fogalmazhatnék úgy is, ahogyan azt tegnap éjjel hallottam a szomszéd asztalnál ülőtől: „megfestheted a faszomat a másik

Jóskával.”

Végül még belefutottam egy igazoltatásba is, de a rendőröknek sem tudtam mást mondani, mindössze ennyit: *Brumm*.

Zéró

Hol voltál tegnap este, I

Nesze semmi, fogd meg jól, lelkes utazóm, indiszkrét olvasóm, te kukkoló, ezzel a fentebb gyanútlanul félbeszakadt, immár a semmibe lógó sorral egy meglehetősen hosszú mondat kezdődött, le is írtam, de aztán megbántam, hogy leírtam (sőt azt is keservesen, hogy kigondoltam, mivelhogy az lett volna a jó mindenkinek és mindenki másnak, de persze legfőképp azért mégis csak nekem, ha meg se történik, amit leírtam, mert ezek a *hüvelyesek* tényleg kiképzítenek), így hát jött a keserédes törlés, de mint amikor a szarnak adunk egy pofont, hagytam egy nyúlfarknyi fejet, látsszék csak „valami”.

A *Morlat*-szövegre majd máskor térek ki, már ha egyáltalán kitérek — elég tudnom, hogy emlékezhetnék, csak akarnom kell, és már felejték is.

